ל) [ב"מיב, קב.], צ) פרה פ"ו מ"ד, ג) ציי צ"ז צא:, ד) [ב"ק קה: ב"מ כ: כרימות ית: וע' בכל המקומות מה שפרש"י, אכן בערוך ערך מרר גרס תררא ופי' שוטה מוריד רירן, ה) [עדיות שוטה מוריד רירן, ה) [עדיות

שוטה מוריד ריכן, ל) [עקיות פרק ז משנה דן, ו) [עקיון כו. פרק ז משנה דן, ו) [עקיון כו. ע"ש] בכורות לט: ע"ש, [ע"ם] פסקים עט. נו. [עמורות שם] מעילה עט: מו: מו' פסקים פ"ו ה"ג וזבחים עו: מו' פסקים פ"ו ה"ג וזבחים

פ״ד ה״ב, לו ועיין מעילה ח תוד״ה אמר, עו לקמן לב.,

תוד"ה אמר, ש) יקמן יב., י) [5"ל לקמן קד. ופסמים עז.] ועי מנחות ק: קא.,ל) שייך לדף כו. ל) [ועיין מוי מנחות ז: ד"ה חלח], מ) עיין לעיל ז:

הגהות הב"ח

מנין עולם:

לעזי רש"י

פא א מיי׳ פ״ד מהל׳ שא מיי פ"ד מהלי
מעה"ק הלכה ט:
שב ב מיי פ"ז מהלי פרה
שב ב מיי פ"ז מהלי פרה
אדמה הלכה ח:
שג מיי פ"ד מהלי מעה"ק
(הל"ח) [הלכה ט]:
שד מיי פ"ע מהלי

בד ד מי" פ"ע מהלי מקואות הט"ו סמג עשון רמח טוש"ע י"ד סי רא סעי (יא) [יד] וע"ש סעי לו וסעי :מח

פה ה מיי׳ פ״ל מהלי שה ה תייי פייח מהני פסחית הלכה כט: פו ו מייי שם הלכה ל: פו ז מיי פייח מהלי מעשה הקרבנות הלכה יייג: פח ח מייי פייח מהלי

תורה אור השלם

ח מייי פייח פסה"מ הלכה טו:

 אַך מִעְין ובור מְקְּוֹה מִים יִתְּיָה טְהוֹר וְנגַע בְּנְבְּלְתִם יְטְמָא: ויפְרא יא, לו 1. וְלְפָח הַכֹּהוְ הַמְּשׁיתְ מִדְם הַבְּר וְהַבִּיא אתו אֵל אהֶל ויקרא ד, ה מועד: מועד: 3. שָׁה תָמִים זְבָר בֶּן שְׁנָה יִהְיָה לְבֶם מִן הַבְּבְשִׁים וּמִן הְעזִּים תִּקָּחוּ: שמות יב, ה

גליון הש"ם

גם' תרגומא אבן שנה. עי' יומל דף מט ע"ב מוס' ד"ה שחני: שם ואת אומרת שעות פוסלות. עי׳ טורי אבן ר״ה דף ט ע״ב ד״ה פחות מלי יוס: רש״י ד״ה מים שבתוכה ושבחוצה לה וכו" ופסק לה חיותייהו. עיון כר״ם פ"ט מ"ג דפרה:

מוסף רש"י

ורידין. חוטי הצואר שמקלחין את סדם (חוליו כז.): תרדא. איו לב ור"ק קה: לגירחת חדורא). בר"ק קה: לגירוחת וחדרא). מו: משועמט (ב"מ כ:). או: שוטה, ל"א עלל (כריתות יה:): הצורם. פוגם (ב"ק צה) און הפר. כהן משיח לאחר שמיטה: כזית בשר. דאיכא כדי אכילת אדם: או כזית חלב. דאיכא כדי אכילת מזבח ורב. להיכה כלי הכיפת להכור (בכורות לט:). בפסחים נפקא לן בכילד לולין (עט.) דמשום חלב נמי זריק דכתיב וזרק הכהן את הדם וגו' והקטיר החלב, אלמא חלב וגרי והקטיר החכב, מנתם מכב אש"פ שאין בשר (מנחות 0) תרגומא אבן שנה. הא דקתני שיהו כל הרומיו אבן שנה קאי, אבל תם לא בעינן אלא בשחיטה וקבלה: שעות פוסלות בשחיטה וקבלה: שעות פוסלות בקדשים. והאתי לאשמעינן דאס נולד מלה זה אשחקד בי"ד בניסן נולד שלה זה אשחקד בי"ד בניסן בח' שעות ביוס, יזהר עתה שישחטנו ויזרקנו קודם שעה והוי כנכנס בשנה שניה (בכורות

ליקומים

אמר ליה תרדא. מה שקראו אמוראי לחבריהם תרדא כמו אמוראי לחבריהט חודא כמו רבה לרב עמרם בב״מ ספ״ק, ור׳ חייא בר אבא לר׳ זירא בזבחים, ואביי לאבא כן חנן בכריתות י״ח ע״ב. ובכה״ג תדורא פי׳ רש״י אין לב רבא לרב עמרם בב״ק אין עב רבא עדב עמוט בביץ ק״ה ע״ב. כולם י״ל שהי חבריהם וגדולים מהם ולא קפד כלל. (מוות יאיר סי׳ קנ״ב)

שימה מקובצת

י עד שלא הגיע דם לאויר מורק. פי קודם שהגיע לאויר (ה)מחילות המזרק, שאם לא נפחתו עד שהיה כנגד המחילות פשיטא דכמונה דמי: מטאס (מל׳ הר״פ פירש״י שלפניו): ש״ם אויר כלי ככלי דמי. שהרי על עובי שפת הכלי מונחת ואיו המים שוחחיו ונוחלים חידו לכלי כדחחיה עברון דמשמע כשילאו המ

הם מקלחין להלן רחוק מידו קצח על פני אויר רחוק הכלי ואח"כ נופלים בכלי, וכיון שהם מקלחין א"כ הקילוח גבוה קצח למעלה [באו שכנגד המחיצות לכל הפחות כשיעור עובי ידו, ואוחו אויר שהוא קצת למעלה מן האייר שכנגד המחיצות קורא אויר כלי, הילכך ש"מ אויר כלי בפגנד המחירות ככל הפחות בשיעור עוצי ידר, וחותו חירי שהיח קנת נמעבה מן החירי שכנגד המחירות קורח חירי כני, היכך שיית חירי כני ככלי דמי ומים (שיולא) שייאלהי מידו והולכיס) באויר הכלי כדפי הרי הם כמונחים תוך הכלי ומא חשובה נמינת מים אל הכל גבי מי מטאה דכחיב (פחדב ינ. זו ומכן [עליין מים חיים אל כלי, ולכך לא [חשיבא] ממינת מים לכלי ע"י טיסרה שהרי דו מקבלת טומאה, דאי אויר כלי לאו ככלי דמי ואינו חשוב ממינת כלי עד שינעו המים לאיר שחוך המחילות א"יה אמאי פסול הא מן האויר באים המים לכלי וחיוימו בכלי ע"י טיסרה מן האויר, ואע"ג (דלסוף) [דסוף] סוף באים דכך (אויר) [ידו) לכלי מ"מ יש הססקת אויר בין ידו לנחימה הכלי וחיון שהויימו חוך [הכלי] ע"י טהרה אין לחוש במה שעברו דכך ידו שמקבלת טומאה דהא לא ספלינן אלא כתן ידו ורגלי כדי שיעברו המים לחבית אבל אם

מזרק נראה לפי שלריך לשרוף לכוליה דם אבל אלבעו לא אפשר לקנח בגוף הפרה שהיה מזה בהר המשחה אל נכח פני אהל מועד וכי בין כל הזאה והזאה ירד מן ההר לקנח ידיו בגוף הפרה לו אי נמי כדפי׳ בקונטרס לקמן בפרק דם חטאת (דף לג:) שלא יתלכלך

אלבעו בנימין בין ההזאות דהכי נמי

חיישינן לנימין בפ' כל כתבי (שבת

דף קטו:) גבי מפשיטין את הפסח עד

החזה וכן נראה דשחיטתה והזייתה

במקום אחד היו כדאיתא בפרק פרת

חטאת (לקתן דף קיג.) וכן במסכת

מדות (דף לה.) תנן כל הכתלים שהיו

שם גבוהין עשרים אמה חוץ מכותל

מזרחי שכהן השורף רואה פתחו של

היכל בשעת הזייה 0. ע"כ: זאת אומרת אויר כלי ככלי דמי.

ול"ע להן פרק המזבח מקדש (לקמן דף

פו:) גבי אויר כבש ככבש דמי:

קדשים קלים מנין. ותיתה

[ולא מדם העור] לא קאמר קדשים

קלים מנין ויש לומר דכיון דגלי

הכא ה״ה התם מי:

מהכא הוה מצי למיפשט לעיל

דלעיל גבי מדם הפר

ורידין לתוך הכלי איתמר נמי אמר רב אםי אמר רבי יוחנן ורידין צריך שיראו אויר כלי בעא מיניה רבי אסי מרבי יוחנן היה מקבל ונפחתו שולי מזרק עד שלא הגיע דם לאויראו מהו שאין סופו לנוח כמונח דמי או אלא כמונח דמי אמר ליה תניתוה חבית שמונחת תחת הזינוק מים שבתוכה ושבחוצה לה פסולין צירף פיה לזינוק מים שבתוכה פסולין ושבחוצה לה כשירין האי מאי בעי מיניה אויר שאין סופו לנוח וקא פשם ליה אויר שסופו לנוח תרתי קא בעי מיניה אם תימצי לומר אויר שאין סופו לנוח לאו כמונח דמי אויר שסופו לנוח מאי רב יוסף מתני הכי רב כהנא מתני חבית בעא מיניה ופשט ליה חבית רבה מתני חבית בעא מיניה ופשט ליה מזרק אי אתה מודה במזרק שאי איפשר

שנה יהיה כל הווייתו יהיה בן שנה אבל אם נכנס בשנה שניה בין שחיטה לזריקה פסול דשעות פוסלות בקדשים כדפירש 🖾 ואזיל אבל

חם לא חילף מיניה דהאי יהיה לאו אתמים קאי א וקבלה בקדשים קלים בתמימות הואיל וגלי בקדשי קדשים גלי: שעות פוסלות בקדשים. דשנה האמורה בקדשים קיימא לן בפרק יוצא דופן במסכת נדה (דף m:) דאין מונין לה מחשרי בשאר ראשי שנים אלא מיום שנולד מעת

לעת לשנה הבאה וילפינן לה מקרא דכתיב בהו בן שנתו שנתו שלו ולא מנין עולם ואשמעינן הכא דלא תימא מיום ליום

הוא דבעינן ולא משעה לשעה אלא אף משעה לשעה שאם נולד בניסן או בי"ד ובט׳ שעות ושחטו לשנה הבאה בי"ד בניסן בט׳ שעות אסור לזרוק דמו בעשירית שכבר עברה שנתו: הוא בו בפנים. בעזרה: חסך. רגליה ואחר כך שחט כשרה שלא נתערב דם פסול יולא עם דם שבמזרק שנתקבל בו הדם. ולקמיה [פו] פריך הא שויה בעלת מום: ⁶⁾ שחט ואחר כך חסך פסולה. בשמשנשחטה

נפסל דם הרגלים ביוצא וכל דמי בהמה יונקים זה מזה ועלה ויצא דרך בית שחיטה ונתערב בדם המזרק ופסלו:

לו בלא זינוק יתנן התם ינתן ידו או רגלו או עלי ירקות כדי שיעברו מים לחבית פסולין עלי קנים ועלי אגוזים כשירה זה הכלל דבר המקבל מומאה פסולין דבר שאינו מקבל מומאה כשירין מנא הני מילי דאמר בי יוחנן משום רבי יוסי בר אבא אמר קרא יאך מעין ובור מקוה מים יהיה מהור הוייתן על ידי מהרה תהא אמר רבי חייא מאמר רבי יויא אמר רבי יוחנן זאת אומרת סיאויר כלי ככלי דמי א"ל רבי זירא לרבי חייא בר אבא ודילמא בשותת א"ל 🤊 תרדא תו כדי שיעברו מים לחבית תגן ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחגן מעדותו של רבי צדוק נישנית משנה זו ∞דתגן העיד רבי צדוק על הזוחלין שקילחן בעלי אגוזין שהן כשירין זה היה מעשה באוהלייא ובא מעשה לפני חכמים בלשכת הגזית והכשירו יאמר רבי זירא אמר רבי 🐠 הצורם אזן הפר ואח"כ קיבל דמו פסול שנאמר יולקח מדם הפר פר שהיה כבר אשכחן קרשי קרשים קרשים קלים מגלן אמר רבא תניא נשה תמים זכר בן שנה שיהא תמים ובן שנה בשעת שחימה בקבלה בהולכה בזריקה מנין ת"ל יהיה כל הוייותי" לא יהיו אלא תם וכן שנה איתיביה אביי "רבי יהושע אומרי יכל הזבחים שבתורה שנשתייר מהן כזית בשר או כזית חלב זורק את הדם ° תרגומא אבן שנה ומי איכא מידי דבשעת שחיטה בן שנה בשעת הולכה וזריקה בן שתים אמר רבא ° יזאת אומרת שעות פוסלות בקדשים אמר רבי אמי אמר רבי אלעזר ייהוא בפנים ורגליה בחוץ חתך ואח"כ שחם כשירה

דהא לא אפשר אלא על אוירו של תוך כלי: שולי מורק. קרקעיתו פיני"ו בלע"ו: עד שלא הגיע דם לאויר מורק. לבין דופני מורק בעוד הדם למעלה מהן ומיהו על כנגד אוירו הן דהא ורידין רואים אויר כלי [בעינן]: אויר שאין סופו לנות. כגון האי שעתידים שוליו ליפול עד שלא ינוח דם לתוכו כמונח דמי והוה ליה כמי שנתקבל יו ונשפך דכשר לאוספו ש או לא כמונח דמי והוה ליה כנשפך מן הצואר לרצפה דפסול. וכשהגיע דם לאויר דופנותיו עד שלא נפחתו שוליו לא מיבעיא ליה דמשנכנס לתוכן יו הויא קבלה: חבים שמונה סחם

ורידין לסוך כלי. דנהוי ח קבלה מהפר שפיר והאי תוך לאו דווקא

הזינוק. לנור המקלח מים מהר זקוף והקילוח מקלח למרחוק ונופל לחבית וחבית זו אינה מונחת שם לשם קידוש (A) גם' אמר ר' זירא אמר ר' יוחנן הלורס: (ב) רש"י ד"ה עבחולה וכוי אוירה הן כערין: (ג) ד"ה שעות וכוי ולא שנה של מי חטאת יאו: מים שבתוכה ושבחולה לה פסולין יבו. כלומר שלא יתן כלי לתוך אוירה ויאחזנו בידו לקבל בו הקילות לקידוש ואף יו לא חולה לה למעלה מאוגניה כנגד אוירה דכיון שהגיעו מים כנגד אוירה הרי הן כמונחים בחוכה ° ופסק לה חיותייהו ואנן מים חיים אל כלי בעינן

פיני"ו פונ"ץ. קרקעית. אקרני"ר אינקריני"ר. לחרוץ לקדוש אלמא אויר כמונח דמי. ולקמיה פריך האי אויר שסופו לנוח הוא: שינויי נוסחאות

א] לאויר מזרק ("שימ. וכיה ברשיח: ב] כשירין (שיח: ג] אמר (פריד, וכיה בכיצ): ד] חייא בר אבא (הגריב): ה] ג'י סעכון תררא. ועי' מססי"ב! הוייותי כשעת לירף פיה לוינוק. שחין חויר מפסיק בין פיה לזינוק: שבתוכה. כלומר שבאו לתוך אויר דופנותיה פסולים: שבחולה לה. אע"פ שכנגד אוירה (כ) כשירין שעדיין לא פירשו מן הלינור שחיטה איתיביה כו׳ כל״ל ואפי׳ אויר אין כאן: וקא פשיע ליה היסטמ לממוץ, למנ כל ע כומו תרגומא אבן שנה (ח"ו): ז] עי' משק שלמה דהקו' היא מסיפא אויר שסופו לנוח הוא דו. כגון הא דקתני רישה שבחולה לה פסולין דילמה החי דחשיב ליה כמונח משום דראוי היה לנוח שהרי חבית זו שלימה וראוי היה לנוח אי לא שבא זה וקלט אבל נפחתו שולי מזרק לא היה עתיד חטאת: יבן נש"מ נוסף לא מיבעיא שבתוכה שכבר ירדו בתוך החבית אלא אפי ראוי בו לנוח: חרחי בעא מיניה. בתוך החבית אלא אפיי שבחוצה לה פסולין: יג] כס"ח ליתה מתיכת ואף על דכיון (ש"מ): יר] תיכת הוא נמחק

ופשט ליה חדא מינייהו: חבים בעא מיניה. לא הוה שמיעא ליה הא מתניתין ובעא מיניה חבית שמונחת

תחת הזינוק מים שבחולה [לה] כנגד אוירה מהו לקלוט אותן למי חטאת ופשט ליה מהא מתני׳ דפסולין: ופשט ליה מורק. לא ולמד מקבלת דם: אי אתה מודה במורק שאי איפשר לו בלא זינוק. כששוחט על אויר הכלי אין הדם שותת במקומו אלא מקלח לרוחב הכלי עד להלן ואים שו אויר שסופו לנוח לאו כמונח דמי נמצא כשהוא יורד לכלי מן האויר הוא בא ולא מן הפר והתורה אמרה דם מהפר יקבלנו ₪ וגבי חבים נמי אויר שסופו לנוח הוא וכמונח דמי ופסולין: נתן ידו או רגלו. קילוח היורד מהר מעוקם שמשפע ועולה ואין הקילוח יורד לחבית ונתן ידו למעלה מראש יה הלנור [לעשות כעין מרוב] כדי שיעברו המים דרך ידו לחבית של קידוש: וכן עלי ירקום. הראויין לאכילה ומקבלין טומאה: פסולין. [המים] כדיליף לקמיה: הוייחן. של מים המטהרים ע"י טהרה תהא כשאתה

(שמכ"ח: דרן מיכח הוא נתמק (שמכ"ח: פון וראוי (ש"מ): מון ואי אמרת אויר (ש"מ): יון נל"ק מוסיף אלא ע"כ אויר שסופו לנוח כמונה דמי וגבי כר: יהן ל"ל בראש (ש"מ): ים! שותתן ונופלין מידו
(ש"ח): כ] וכשיוצאין מידו
מקלחין להלן על פני (עדפ שדמ
מקלחין להלן על פני (עדפ שדמ
ובי"ם: כא] מינת מקלחים ליתל
בכמה"י וכד"ו והול מנה"ו: . חריקרעזרש״י)ב**טומיקבי״י)בולף ליה** לתיקעוו שיי) בקובית: "הנוקי" בנוקייה (ש"ח): כה] בפר כהן משיח כל"ל. וכ"ל רע"י נכורות (לט ג) (הגריב). ועי' תוס' קדועה: בו] ל"ל אבל אם (ש"מ, צ"ק): מהווה אותם להיות מקוה או קדוש הוי מהווה אותם על ידי דבר שאין מקבל טומאה: ואת אומרם אויר כלי ככלי דמי. מדקתכי נתן ידו כו׳ פסל דהא אין המים שותתין ₪ מידו לכלי בשתיתה אלא בהעברה כשיוצאין ₪ מידו מקלחין להם על פני רחב פי החבית ואפי׳ הכי פסול אלמא משילאו מידו לקלח על פני אויר הוה ליה כאילו שתחו מידו לכלי שהרי ידו על כנגד שפת הכלי מונחת ומשילאו מידו מקלחים 🕬 באו בז] ל"ל כשעת (ש"מ): כחן מיניה בון 2"ל כשעת (ש"ח): כחן מיניה וה"ק בן כר (ש"ח): כמן 5"ל כדמפרש (ש"ח): ל] קאי וא"ת א"כ קדשים קלים בתמימות מנלן י"ל הואיל כר' (ע"פ שמכ"י ובש: לא] נכתה"י בני"ד בניםן: כנגד אוירו דאי לאו ככלי דמי אמאי פסול הלא מן האויר באין לו והוה ליה כנותן ידו בלינור משוך מן הקילוח עשר אמות: דילמא בשוסת. מידו לכלי ולא באו מן האויר: סרדא. שוטה בהול: שיעברו סנן. והעברה בקילוח משמע: הלורס. אקרני"ר כבו דהוי מום דתנן (פכסורות דף לו.) נפגמה אזנו גבי מום בו: ואחר כך קיבל דמו. דהוה ביה בין שחיטה לקבלה: שהיה כבר. לריך שיהא שלם בשעת קבלה כבשעת שחיטה: אשכחן קדשי קדשים. דהאי בפר ᡢ (העלם דבר של לבור) כתיב: בשעת שחיטה. דכתיב (שמות יב) לבן ל"ל היא וכתה"י וד"ו: מכוסו על השה דהיינו שחיטה וסמיך ליה שה תמים וגו': שנשחייר מהן. בשעת זריקה אם 🗗 נטמא כל הבשר והחלב או שאבד לג] מ"ל לפי שקודם שנשחטה לג] מ"ל לפי שקודם שנשחטה נפסל הרגלים כו' (ש"מ וב"ש). ול"ל ועי ממדת דמילל: לד] הפרה כדפירש בקונטרס לא יזרוק רבי יהושע לטעמיה דדריש ועשית עולותיך הבשר והדם [דברים יב] אם אין בשר אין דם במנחות י (דף נו) קתני מיהא זורק ואין לך בעל מום גדול מזה קשיא לרבא דאמר בעינן תם בשעת זריקה אבל לרבי זירא לא קשיא דהא לא בעי תם אלא בשחיטה וקבלה: במנחות (לף 1:). כ"ל לל"ל (גלי קה"י: לה] וצ"ע דמיבעיא ליה בפי המזבח כו' כל"ל (צ"ק): סרגומה אבן שנה. אביי אמר ליה לרבא תרגמה אבן שנה למתניתך דבעי כל הוויותיו בשעת 🗈 שחיטה אבן שנה קאי דסליק מיניה בחו בן

שימה מקובצת (המשך) הניח ידו חוך הלינור רחוק קצח מן הקילוח והיו עוברים דרך ידו ליכא חששא כיון שהוויימו ע"י טהרה ככלי של קידוש (מלשון הר"פ פירש"י וולפנים: שטות פוסלות במדשים.

ייקובי את מביעו משח ומים ל למענים שת שולם איינו משרי א"כ לעולם לא סמצא חמידין של ר"ה קריבין דהא לכל הפחום בעינן שיהיה שמנה ימים קודם ר"ה ומיד מנינן בקדשים משנם עולם דהיינו משרי א"כ לעולם לא סמצא חמידין של ר"ה קריבין דהא לכל הפחום בעינן שיהיה שמנה ימים קודם ר"ה ומיד שנכנס הוא בחשרי בן שתי שנים הוא וחמיד בן שנה בעינן. ועוד קשה דמנלן דשעות פוסלות בקדשים, ואי משנתו שלו ולא שנתו של עולם הא בערכין הף הים אילעריך קלי היו מעוכי או הונתי בן עדם בערה יו או קשה יותן לעשת שלמות נקרשם, יות שמעום של והם עות של העני בערכין הף הים אלעריך קלי היו למערי בת שלם וחל היות למערי בת שלם וחל הולעריך המי של העוכי בת שלם הלא היים בשלם במערים שלם המערים של היים בשלם במערים שלם המערים במערים פוסלים בקדשים (מחרים): רש"י ד"ה תרגופה. דראאי יהיה לאו אותמים באני וא"מ קדשים קלים בממימות דבעינא מם בשעם קבלה והולכה מכלן, וייל כיון דגלי לך קלא דבעינן מם משעת שמיטה משם ממים בקדשים קלים גדי קלים בי מכלוכסן דבעינן מם כמו בקדשים והולכה לא מפקיה מכלל בי הביא הריים לשון רש"י):